

magt foretog den slags overgreb. Kommandanten undskyldte sig, men Melgaard fortsatte med at sige, at han havde forbindelse med det tyske værnemagtspoliti, og dem ville han henvende sig til, hvis den slags aktioner fortsatte.

Den høje kommandant blev meget lille. Han skulle nok stoppe aktionerne straks.

Dinesen havde måttet gå med til, at husmandsfamilien måtte blive boende til en bestemt dato, men de nægtede stadig at flytte. Det viste sig, at da de opdagede, at de ikke mere kunne få hjælp fra den tyske værnemagt, havde de henvendt sig til det tyske politi. Der kendte borgmester Melgaard løjtnant Hildebrandt, og denne oplyste, at han havde fået en opfordring fra sin kollega i Holbæk om at hjælpe denne familie. Men da Melgaard fortalte ham sagens sammenhæng og bebrejdede ham hans optræden, beklagede han i høj grad det, der var sket. Han ville straks give sin kollega i Holbæk besked om sagen og forsikrede mig, at han aldrig ville have hjulpet denne familie, hvis han havde kendt den rette sammenhæng.

Melgaard fortsatte sin samtale med Hildebrandt med at bebrejde tyskerne deres optræden: "Rent asociale mennesker kan blot gå til tyskerne og få hjælp til at omgå dansk lovgivning og retsbegreber. Jeg fik i formiddags yderligere et eksempel på dette. En mand, der var blevet bevilget 14 frirejser til Rigshospitalet, har kun været der én gang og så brugt resten af pengene. Nu bliver han draget til ansvar, men så truer han med de tyske myndigheder."

Løjtnant Hildebrandt var synligt ked af situationen og sagde: "Jeg har bestræbt mig for, at tyske polititropper optrådte anstændigt, og jeg tror ikke, at der foreligger noget særligt, der viser andet." "Nå ikke", sagde Melgaard. Hildebrandt svarede stille: "Jeg tror, jeg ved, hvad De tænker på. Vore danske hjælpere er jo ærlig talt vort svage punkt."

Husmandsfamilien må have fået besked dagen efter. I hvert fald flyttede de frivilligt fra deres lejlighed på Kragerup.

Kilde: Melgaard, Wilhelm: Slagelse under Besættelsen efter Dagbogsoptegnelser, Puteus. Aarsskrift for Slagelse Elevsamfund, 1946 side 46f.

Om den tyskervenlige dames straf efter krigen kan læses i Poul Christiansens værk: Kragerup 2, side 209 – 213.

Henning Vincentz Fischer skriver om elevtiden som korttegner hos landinspektør Uffe Flemberg i Høng. 1958 – 1961.

*Som ung konfirmand blev jeg af mor
sat i lære på et "landmålerkontor*

I Sorø Amts Tidende annoncerede en landinspektør i Høng efter en tegneelev. Tegneelev! Det var da lige mig. Tegne – det kunne jeg! Men altså hvad var en landinspektør for noget? Jeg anede det ikke. Det gjorde min søde mor nok heller ikke, men hun ringede til Flemberg, og fik straks en aftale om at jeg kunne komme samme dags aften til en samtale i hans privatbolig, lærerboligen i Rye ved Gørlev, hvor hans kone Sigrid var lærerinde. Jeg tog, renvasket og med vandkæmmet hår, med bussen til Rye. Jeg aftalte med chaufføren at han skulle sige til når vi kom til Rye, som jeg ikke anede hvor lå. Efter en meget lang bustur så jeg i horisonten lyset fra en større by – Rye? Nej, Kaulundborg. Chaufføren beklagede sin glemsomhed, og fik mig hurtigt trukket over i et tog der lige skulle til at køre mod Slagelse. Jeg kørte på hans anbefaling med til Gørlev, hvor jeg spurgte om vej til Rye, og fik angivet en retning ud ad en mørk landevej. Den vandrede jeg ud ad til jeg stødte på en lille by med en bager der beredvilligt fortalte, at jeg blot skulle fortsætte ad vejen til skolen, i den anden ende af byen. Der ankom jeg så noget forsinket, og bankede på hos en lettere uforstående dame, der viste sig at være fru Flemberg. Hr. Flemberg var ikke hjemme – han havde opgivet mig, og var taget ud for at spille L'hombre. Han kom dog susende i sin Folkevogn, da Sigrid ringede. Jeg blev beværtet med kaffe, og han forhørte sig om mig. Jeg havde medbragt en afskrift af skolens anbefaling, som han studerede meget nøje. Det var så ikke indholdet, men spørgsmålet om det var min egen skrift, der interesserede ham.

Da jeg kunne svar ja, var jeg antaget og kunne starte med det samme. Jeg skulle stille i Høng den 1. marts 1958 med gummistøvler og en god regnfrakke. Det gjorde jeg, og blev det der senere blev kaldt landmålingstekniker-elev. (Regnfrakken har jeg endnu, – god kvalitet). Der var 3 mdr. prøvetid, med aflønning kr. 50.- pr måned. Det lyder ikke af meget, og det var ikke ret meget.

Jeg indgik overenskomst med Flemberg, alene ved min egen underskrift med virkning pr. 1. juni 1958 og 3 år frem. En uendelig lang fremtidsudsigte. Jeg skulle have kr. 100 om måneden det første år, kr. 150 det andet og kr. 200 det sidste år.

Kontoret lå på Hovedgaden 9 i Høng. Telefon Høng nr. 4. Kontoret var lejet af byens radioforhandler, der havde sin forretning i den anden ende af ejendommen. God forretning - der blev solgt mange fjernsyn i de år. Landinspektørkontoret bestod af et lille forkontor/tegnestue - bagved et lille kontor og et køkken med landmålerudstyr og petroleumspåfyldning. I forkontoret sad eller rettere stod jeg ved et højt tegnebord lige op ad et stort vindue, der vendte ud mod Hovedgaden. Bag mig var der et skrivebord og en gæstestol. På væggen bag skrivebordet hang en stor flot plakat med en gylden løve med Dannebrog's flag på blå baggrund med påskriften: Forsikrings-selskabet Nye Danske af 1864. Her residerede den unge forsikringsassurandør Preben Fog Hansen, som havde lejet sig ind hos Flemberg. Kontoret bagved var Flembergs, herfra var der adgang til køkkenet, hvorfra jeg skulle påfylde petroleum til kontorernes eneste varmekilde, en petroleumskakkelovn i Flembergs kontor. Fog og jeg var ikke glade, når Flemberg lukkede døren for at holde møde. Fra mit kontor kikkede jeg ud på Hovedgaden og over på direktøren for V.P. Poul Pedersens funkisbolig. Poul Pedersen luftede om morgenen familiens gravhund, den kom vandrende efter ham uden snor. Det var spændende, når Jaguaren blev udstyret med ski på taget. Så kunne man stå ved tegnebordet og drømme om at køre i en fin bil til Schweiz og stå på ski.

Flemberg var i firmaets unge år meget tilbageholdende med løn og kontorholdsudgifter, men han havde en human indstilling til moderne goder som en månedlig frilørdag og udbetaling af julegratiale begrundet i firmaets overskud. Første jul fik jeg kr. 7,85 i gratiale. De følgende år tog han det ikke så bogstaveligt, måske overskudsdeling som begreb blev for meget af det gode. Der var heller aldrig problemer med ferie og feriepenge, lovens bogstav blev overholdt.

Det at tegne bestod i at tegne matrikelkort og måleblade. Jeg blev straks sat i gang med prikkenål, faldpasser, tegnetrekanter og ridsefjer. Til skriften anvendtes stålpenne. Der blev tegnet og skrevet med tusch. Tuschen blev påført fra små plastflasker med en gummibund, som man kunne presse og dermed få den ønskede mængde tusch placeret i tegneredskabet.

Når tegneoperationen var færdig, tørrede man den resterende tusch af i en klud. Det var ikke alt tegnepapir, der umiddelbart ville tage imod tuschen. Så overdryssede man arket med talkum, og fejede det rent med en stor tegnekost. Nå - men jeg startede med, efter forlæg, at skrive side op og side ned med landinspektørskrift, altså man skriver ikke, man tegner skrift. Jeg blev faktisk rigtig god til det. Det sværeste ved at tegne matrikelkort var at finde den æstetiske balance mellem streg og "dulle", den lille cirkel der omgiver den prik der angiver det nøjagtige knæpunkt i en skellinje. Der skulle være det rigtige forhold mellem strengtykkelse og dulle, og så skulle strengen jo ramme lige ind mod dullens centrum, uden at gå ind i dullen. En meget svær teknik som jeg først mestrede da jeg, for egne penge, indkøbte nyt tegnegrej af en repræsentant, der var på besøg. Man skulle selv stille med tegneredskaber. Som start lånte jeg noget gammelt bras af Flemberg. Det var hundesvært at betjene. De bedste dullepassere eller faldpassere, som de rettelig hedder, blev dengang produceret af Wild, men repræsentanten viste mig en ny lille fiks sag fra Haff, den var sikkert hundedyr, men jeg ejer stadig min nr. 2 af slagsen. Og, det skal indskydes, at jeg, da jeg senere kom til matrikeldirektoratet, fik dem til at ændre indkøbspolitik til fordel for Haff. Ja, jeg kan blive helt rørt ved tanken om instrumenterne, der nu er helt borte, for længst fortrængt af elektronikken. Planimetre, pantografer, transversalmålestokke, prikkenåle diverse passere og ridsefjere, tegnetrekanter i stål o.s.v. Hvis man tegnede fejl, var der hjælp at hente i et knækket barberblad. Med den rette teknik kunne man fjerne hele og halve linjer. For at kunne tegne på papiret igen, måtte man glitte med en negl og tilføre planerevand, også kaldet abesnot. De havde opskriften på apoteket.

Fotokopiering fandtes ikke, men vi kunne lyskopiere transparente A4-formater på et lille apparat, en stor pære bag en buet glasplade hvorpå man med et stykke stof kunne fastspænde et transparent ark med en tuschtegning op mod et ark lyskopipapir. Efter eksponering, målt med et køkkenur, blev lyskopipapiret puttet i noget, der lignede en fuglekasse med låg for oven. I bunden var der en lille glasskål med 3 dobbelt salmiakspiritus. Hvis fremkaldelsen gik for langsomt, satte vi kassen på ovnen. Det sved jo noget i øjnene.

Som et af mine allerførste minder ser jeg for mig et billede, hvor jeg vandrer i Flembergs fodspor. Det er en frostdag med høj sol og klart vejr med langt sigt. Vi er på vej op ad en bakke mod et målepunkt. Det ligger langt fra bilveje.

Så vi må gå langt. Forrest går Flemberg med hænderne i lommen, bag efter kommer jeg som et lille pindsvin slæbende på instrumenter, stokke, stikker, stativ til teodolit, og så siger Flemberg: "Er det ikke skønt at være landmåler!". Det har det sikkert været, og jeg morer mig stadig ved situationen.

Ved landmåling var det mit job at sørge for, at vi fik instrumenter og udstyr med i marken og især med hjem igen. En gang glemte jeg et 50m stålmålebånd på Reersø, det måtte jeg efterfølgende hente på cykel. Det blev sen fyraften den dag. Værre var det, da jeg havde glemt at spænde landmålerstokkene fast på Folkevognens tag. Vi havde vist mistet halvdelen, inden Flemberg opdagede, at de faldt af. Jeg blev dog ikke stillet økonomisk til ansvar herfor. Et af mine første jobs bestod i, at jeg blev sat af i krydset ved Finderup Kirke. Midt i krydsets asfalt gravede jeg så en MV-blok ned. Det er de store betonblokke med et hul i midten. De anvendes som polygonpunkt ved landmåling og placeres med ca. 200m afstand, så jeg fortsatte bare med at nedgrave blokke hele vejen til Høng. Det var sol og sommer, og jeg kan huske, at jeg kikkede ind i haverne, da jeg kom til Høng. Der sad jævnaldrende og soledede sig og læste til eksamen, mens jeg slæbte spade, hakke og stikker med mig. Jeg husker også en gang, hvor jeg fik solstik under landmålingen. Vi var ved at dele en større mark i 2 dele. Det var forår og høj himmel. Jeg hentede betonskelpæle, og jeg følte mig ret træt. Pludselig opdagede jeg, at jeg lå mit på marken. Jeg havde straks dårlig samvittighed sådan bare at lægge sig. Men Flemberg kom ilende og talte venligt til mig, så jeg fik lov til at hvile mig, inden vi fortsatte.

Firmaet rådede ved sin start ikke over en teodolit. Vi lånte, når der var behov, hos konkurrenten/kollegaen Toft Jensen der havde kontor på Schweizerpladsen i Slagelse. Når den skulle bruges, stillede jeg på deres kontor om morgenen og hentede den med ordre om at passe på den. Ligeledes afleverede jeg efter endt anvendelse. En af Flembergs studiekammerater, landinspektør Fløe, var på ferie/"genoptræning" i landmålerfaget i en uges tid, jeg husker ikke året. Han var på vej til en praksis i Vordingborg efter en længere tids ansættelse i Matrikeldirektoratet.

I 1959 fik Flemberg opgaven for en entreprenør med at afsætte og kotere den nye Kalundborg-Slagelse hovedlandevej, der skulle bygges mellem Svallerup og Hal-leby Å. Det var spændende at se, hvordan man byggede veje som beskæftigelsesprojekter. Når jeg i dag kører på strækningen omkring Phillipsdal, ser jeg for mig de mange mænd der med skovle gravede sig ned gennem bakkerne, medens de

fyldte tipvogn efter tipvogn. Folkene arbejdede på akkord. Det eneste moderne var, at tipvognene blev trukket af traktorer - der var ikke arbejdsløshed blandt heste. Som målemedhjælp havde vi fået tilforordnet en ældre arbejder ved navn Gustav. Han havde alle servicejobbene, rengøring af skurvogne, opsætning af afspærring og tænding af petroleumsløgter som advarsel for trafikanterne. Jeg havde mange hyggelige snakke med Gustav, der tog livet med humør, selvom der næppe var meget at glæde sig over for hans vedkommende.

Det var nedslidte folk, der fik den slags jobs. Der var ikke mange muligheder for at tilgodese den søde tand ude i Guds frie natur. Måske derfor kan jeg kan stadig blive lækkerstulten, ved tanken om de fristelser der bød sig, da vi arbejdede omkring Ågerup Bageri. Sådan lige midt ude på landet lå der et gammelt bageri. På bakken bag ved lå møllen, der havde været en hollandsk vindmølle, men nu kørte møllen på motor og sikkert på sidste vers. Gustav fortalte, at møl-leren gemte sig deroppe for sin kone. Møllen er nu en ruin, og bageriet er for længst lukket. Vejarbejdet kørte ikke kontinuerligt. Det stoppede, når der skulle luges roer, høstes og tages roer op. Man skulle jo ikke konkurrere med landmændenes behov for arbejdskraft. Jeg fik senere - ikke meget senere - men omkring 1960 syn for at de gode tider for alvor havde ramt Danmark, for resten af vejprojektet blev færdiggjort på kort tid med fuld anvendelse af maskinkraft og næsten ikke noget personel.

Nu beskriver jeg landmålerlivet, som om vi altid arbejdede i solskin. Det var langt fra tilfældet. Det meste arbejde foregik i efterårs- og vintermånederne. Bønderne ville nok ikke have os rendende i deres afgrøder. Det var derfor ikke altid muligt at få målebåndet til at være indenfor den ramme, der omgav det, simpelthen på grund af mudder der satte sig på båndet. Når vi så kom hjem, skulle jeg sørge for at båndet blev rullet ud og tørret af med en let olieret klud.

Når der var frokost på tegnestuen, spiste man sin medbragte mad og drak en kop Néscafe. Jeg troede at kaffen hørte med til jobbet, men blev belært om, at den måtte jeg selv købe. Så der var rigtig meget at bruge de 50 kr. til, de skulle jo både dække togbilletten til Høng og afdrag på tøj. Jeg afholdt selv de fleste udgifter til tøj. Jeg afbetalte vist med 15 kr. om måneden. Når så kontoen var ved at være i nul, havde London Magasinet nye fristende tilbud. Jeg husker, at jeg købte en lækker Harris Tweed jakke, som det tog lang tid at afbetale, men så havde jeg den også i mange år. De gode tider betød også, at de store udstyknin-

ger af sommerhuse kom i gang. Der blev masser af arbejde, og Flemberg søgte endnu en elev.

Høng er en skoleby, der foruden landbrugsskole, husmandsskole og privat real-skole også har et studenterkursus.

Ved min pendling mellem Slagelse og Høng traf jeg mange af de unge, der fra Slagelse søgte til Høng for at få den eksamen, som de ikke havde kunnet opnå i Slagelse. Dem havde jeg ondt af. De skulle tage realen eller på gymnasiekursus for at leve op til forældrenes ambitioner. En sådan ung mand med realeksamen blev ansat som elev, men blev fyret inden prøvetidens udløb. Han var en af dem, der bare skulle se på et hvidt stykke papir, for at det blev sort. Kort tid efter ansatte Flemberg endnu en elev, Niels Erik Hansen, der også kom fra Slagelse. Niels Erik blev min gode ungdomsven, og som senere fulgte efter mig til matrikeldirektoratet, og som siden hen blev ansat i Fyns Amt, og blev leder af Amtsvejvæsenets Naboretsafdeling.

Verden var ikke den samme efter Niels Eriks ansættelse, der var pludselig en at grine sammen med.

Flemberg var ikke sen til at konstatere, at han manglede en til at skrive på maskine, så jeg blev sendt på et skrivemaskinekursus i Slagelse. Det var et aftenkursus. Jeg er stadig meget taknemmelig over, at jeg fik det kursus - tastaturbehandling er jo, som tiden er gået blevet en livsnødvendighed. Det var nu ikke fordi, jeg fik mange skriveopgaver i firmaet, da først de nye elever blev ansat.

Jeg skulle gå på teknisk skole. Det stod i den overenskomst, jeg havde indgået med Flemberg.

Flemberg, der også var forstander for Høng Tekniske Skole, havde fundet ud af, at jeg i mangel af bedre, måtte følge en håndværkerklasse. Det var heldigvis indrettet således, at Høng for første gang havde indført dagskole i 1959, så jeg slap for aftenskole, som ellers var det almindelige. Det viste sig da også, at klassen nåede meget mere, end nogen tidligere havde nået på aftenskole. Jeg fik "Ros" ved skolens afslutning og kom i avisen sammen med andre dygtige og flittige elever. Onde tunger påstod da også, at jeg jo var ansat hos rektor. Det var nu ikke sandt, men det var faktisk let at brillere med smukke tegninger, når man til hverdag tegnede med tusch, og ikke havde stive fingre efter murer- eller tømrerarbejde. Niels Erik, der gik i klassen året efter mig, fik ikke Ros - han fik til gengæld spillet en hel del kort.

Der skete i øvrigt det, at Flemberg ændrede sin tilbageholdende holdning til investeringer radikalt, da der kom nye favorable skatteafskrivningsregler. Kontoret blev flyttet til det gamle kommunekontor midt på Hovedgaden (nr. 24), hvor vi delte indgang med en bankfilial. De til højre og vi til venstre. Til venstre kom man ind i et stort forkontor med skranke og 2 tegneborde - mit og Niels Eriks. Der var også nogle store kortskabe og en større lyskopimaskine. Jeg havde tegnet møblet, som bar maskinen. Skabet var snedigt udtænkt med ruller til 2 størrelser fotokopipapir. Desværre fremkaldte papiret sig selv grundet den megen ammoniak, der var i rummet, når vi kopierede. Flemberg havde en lille kogeplade til overs, den var placeret i den ene ende af fremkalderrummet, der kunne tage A0 ark. Der var et lille gitter mellem tegninger og kogeplade. Imidlertid kunne vi ikke styre kogepladen, den ville koge fremkaldervæsken, der bestod af 3-dobbelt salmiakspiritus. Jeg fandt så på at udskifte kogepladen med en rød pære, og således fungerede det udmærket. Jeg tænker af og til på, at der nok skulle være basis for en lille hjerneskode med al den ammoniak. Nå - tilbage til kontorindretningen. Bag forkontoret var der et stort kontor til Flemberg, og bagerst over en trappegang var der et lille køkken med adgang til den gamle brandsikre pengeboks, der stammede fra kommunens dage. Der gemte vi vores lyskopipapir, så det ikke eksponerede i utide. Der var endnu et kontor med egen indgang fra hovedindgangen. Her var Nye Danske og Fog Hansen flyttet med. På 1. sal boede familien Flemberg, og på kvisten havde den unge assurandørfamilie bosat sig. Og som et tegn på de bedre tider holdt vi efterhånden op med at sprætte A4 kuverter op og lime dem sammen til nye kuverter.

Beregninger foregik på Facit regnemaskiner. Det var oprindeligt en gammel håndsvinger, men der blev nu indkøbt en elektrisk "håndsvinger". Når man satte en sådan maskine i gang med at regne, ophørte al anden virksomhed på bordet. Det rystede under de mange mekaniske kræfter, der blev sat i gang med tandhjul mod tandhjul, og der bredte sig en duft af brændt gummi. Der blev omkring 1960 indkøbt en elektronisk regnemaskine, der kunne det mest utrolige, men altså betydeligt mindre end hvad en lommeregner til 10 kr. kan i dag.

Som skelmærker brugte vi fortrinsvis jernrør. De blev leveret fra Gørlev Sukkerfabrik i 70 cm længder klippede flade i den ene ende og med hul til et

skelmærke i den anden. Det var en af elevernes opgaver at nitte de små messingskelmærker på. Når der var stor travlhed, røg der også skelpæle i jorden kun med hul. Jeg blev helt ferm til at ramme jernrørene med en stor klaphammer, men af og til ramte man med skaftet. Det gjorde ondt på Flemberg, der ærgrede sig over, at vi ødelagde skaftet. Betonskelpæle brugtes der også en del af, men det kunne være noget af en opgave at få dem gravet ned. Tør hård jord, rødde og sten gjorde tit livet surt og meget svært at placere punktet præcist. Jeg har haft glæde af min ungdoms træning i at håndtere en drænspeade, det er jo ikke så svært at grave huller til hegn eller at grave et gyngestativ ned - vel!

Betonskelpælene blev leveret i gården bag kontoret, og depotet var i kælderen. Niels Erik og jeg fandt ud af at kaste pælene gennem et åbent vindue i kælderen. Jeg kastede dem ned i kælderen, og Niels Erik greb. Det gik godt til en dag, da Niels Erik var uopmærksom på mit kast, og fik skelpælen over storetåen. Det kostede en negl og han var ret sur på mig et stykke tid.

Endnu en Slagelsedreng, Herbert Jensen, blev ansat, og så steg komikken yderligere. Herberts uddannelse blev ikke som vi andres. Nu havde firmaet brug for bogholderi og kontorhold, så han blev i stedet for teknisk skole sendt på handels-skole. Herbert blev i Høng i mange år, men blev senere på min anbefaling ansat ved Vestsjællands Amt for at behandle råstofsager. Herbert forblev i amtets tjeneste til amternes nedlæggelse, og endte rent faktisk med at blive den sidste Vejchef, hvilket gav anledning til nogen murren i Vejvæsenet. Herbert kom efterfølgende til Slagelse Kommune.

Jeg mindes, at en af mine sidste opgaver var at tegne parcelkort til en udstykning med et halv hundrede parceller. Det fik jeg rationaliseret således, at jeg fik yngste tegnelev Niels-Bjørn til at prikke parcellerne igennem fra hovedkortet. Derefter "dullede" jeg alle parcelkortene, bag efter tegnede jeg alle streger nord-syd og til sidst øst vest. Sluttelig påførte jeg matr.nr. i en ruf. Det var virkelig samlebånd. Niels-Bjørn holdt styr på kortene og rakte mig hele tiden et nyt, og sørgede for at kortene blev lagt, så tuschen ikke blev tværet ud. Hovedteksten var vi for længst gået over til at skrive på maskine.

Flemberg havde en god evne til at delegere. Det er nok også lettere, når man direkte kan omsætte det uddelegerede arbejde i gode honorarer. Så jeg udførte meget snart også vigtige funktioner for teknisk skole. Jeg kunne f.eks. udstede de karakterbeviser, som skulle bruges for at komme på teknikum. Jeg beregnede også kørepenge til eleverne og udbetalte dem pr. check. Flemberg havde fået lavet et facimillestempel med hans signatur. Det brugte jeg, og så havde han sparet tid. Jo - en alsidig forretning. Stemplet gav dog anledning til en større sag, da matrikeldirektoratet opdagede, at vi i chefens fravær underskrev udstykningsandragender med stemplet. Alle indsendte andragender kom retur, og Flemberg måtte skrive ovenpå stemplet.

Vi efterhånden tre-fire Slagelsedreng mødtes om morgenen i toget, hvor man dengang både kunne vælge at køre med Høng-Tølløses skinnebus eller med DSB's motortog til Høng.

Jernbanen til Kalundborg var stadig i funktion. Vi kunne endda også køre med DSB's bus, hvis der ikke var togafgange. I morgentoget blev der ikke sagt meget, men vi kunne være ret så løsslupne, når vi tog hjem. Jeg husker en gang, hvor vi satte os bagerst i bussen med vores piber, og fik den idé at puste i piberne i stedet for at suge. Det lykkedes os at mørklægge det meste af bussen. Serviceniveauet på skinnebussen var højt. Jeg kom en morgen halsende op ad trapperne til perronen og så skinnebussen køre. Men så stoppede den og bakkede tilbage, så jeg kunne komme med. Til gengæld var der ofte forsinkelser, skinnebusserne tålte ikke mange cm sne.

Ved Høng station lå også posthuset, hvor vi hentede vi morgenposten på vej til kontoret. Her lærte jeg at sætte pris på Politikkens "At tænke sig", som vi grinede af på vej til arbejde. Jeg købte en NSU Quickly knallert i 1959. Jeg ville være uafhængig og selv bestemme, hvornår jeg skulle køre. Det blev jeg hurtigt træt af. Det var alt for koldt og alt for langsomt at lade sig transportere med 30 km/timen. Og så var det da også koldt både sommer og vinter.

Flemberg var god til at håndtere os unge. Vi fik en del frihedsgrader, når vi i øvrigt passede jobbet.

Vi var jo ikke specielt effektive, når Uffe ikke var i syne. Specielt de årligt tilbagevendende landinspektørmøder på Nyborg Strand gav anledning til en afslappet hverdag. En nyindkøbt diktafon brugte vi f.eks. til at indspille hørespil. Vi fik dog hede ører, da det viste sig at være svært at slette lyden. Yngste elev måtte agere tjener ved frokosten o.s.v. Jeg mindes en sjov historie, hvor Niels Erik sad ved sit tegnebord og slog takten til et musikstykke med den lange tegnebordskost, medens han så ud på trafikken på Hovedgaden. Pludseligt kom Uffe gående forbi og stirrede Niels Erik direkte i øjnene. Niels Erik blev så paf, at han ikke kunne standse taktslagene, men fortsatte medens han kiggede tilbage på Uffe. En anden gang mødte han Niels Erik, der var på vej ned ad køkkentrappen fra Flembergs lejlighed. Niels Erik havde en mad i hånden, som han havde fået pigen i huset til at smøre. Uffe sagde aldrig noget.

Fra kontoret på Hovedgaden var der udsigt til en tøjforretning på den anden side af vejen. Der sad vi elever og gjorde os lystige over indehaverens servile ageren overfor kunderne. Der kom også en pølsevogn lige overfor, hvor vi diskuterede om og i givet fald hvor, indehaveren vaskede hænder. På hjørnet var der en købmandsforretning eller kiosk, hvor vi hentede slik og aviser. Jeg læste dengang gerne Ekstrabladet, det var sådan en køn pige, der ekspederede. I det hele taget havde vi travlt med at vinke til de kønne piger, der gik gennem byen til deres kontorjobs. Niels Erik, der trods at han var yngre end mig, var mere fremmelig, skaffede mig en dag en oplevelse på halsen.

En køn pige, som jeg da havde et godt øje til, henvendte sig til mig og smilede og sagde noget om, at jeg da var en værre en. Jeg blev fuldstændig paf og forstod ikke noget og så vel bare dum ud. Jeg husker, at jeg tænkte, at hun måtte have drukket. Jeg fik så øje på Niels Erik bag en rude, han var ved at omkomme af grin. Han måtte efterfølgende fortælle, at det var ham, der havde ringet til pigen og præsenteret sig, som ham du ved nok, der er ansat hos Flemberg. Hun troede åbenbart, at det var mig, der havde ringet. Jeg var i øvrigt for genert til at følge op på sagen.

Mine lønforhold blev også stærkt forbedret i takt med firmaets succes. Jeg husker en lønforhandling, jeg havde med Flemberg, eller UFFE som vi elever indbyrdes kaldte ham. Jeg meddelte, at næste måned ville jeg ikke komme, ikke fordi jeg ikke gerne ville, men jeg havde simpelthen ikke råd. Prisen på togkort var steget. Det kunne Uffe godt se, og jeg fik en pæn stigning. Jeg fik vel 350 kr. om måneden det sidste år. Samt et julegratiale i samme størrelse. Jo - tiderne var klart blevet bedre. Sommeren 1960 påtog jeg mig en massiv portion overarbejde. Vi havde fået til opgave at reetablere de skel, som den nedlagte roebane havde fulgt. Jeg husker det især, fordi jeg på årets bedste sommeraftner sad på tegnestuen og tegnede måleblade i lange baner, medens Høngs ungdom hyggede sig overfor mine vinduer.

Da min ansættelsesoverenskomst var ved at udløbe i 1961, søgte jeg en stilling ved Sorø Amts vejvæsen. Jeg var til en samtale i Sorø og accepterede her, at de kunne forhøre sig om mig hos Uffe. Jeg kunne senere fra min arbejdsplads overhøre en telefonsamtale, der blev overtaget af Uffe, der pressede ingeniøren fra vejvæsenet til at oplyse, hvad de ville give i løn. Bagefter kom han ind til mig og tilbød 50 kr. mere pr. måned, end hvad vejvæsenet kunne/måtte betale. Så min første løn som fær-diguddannet blev på kr. 700. Jeg trængte nok til at se noget nyt, men det nye var på vej. Jeg havde været på session og var blevet indkaldt til aftjening af 16 mdr. Vær-nepligt ved Sjællandske Luftværns artilleriregiment, Avedøre Kaserne, løn 12 kr. om ugen! Men det er da en sjov tanke, at jeg allerede kunne være kommet i amtstje-neste i 1961 men så med et helt andet karriereforløb.

Når jeg kører i det Vestsjællandske landskab, kommer der mange minder frem fra min landmålertid i Høng. Jeg husker mange landevejsstrækninger, som vi målte, flinke husmænd der gav kaffe, og små kaffesteder hvor vi fik kaffe til den medbrag-te mad. Flemberg sagde altid ved bestillingen: "Nu ikke noget med Rich's i - jeg får udslæt over hele kroppen af det". Af de opgaver jeg har været med til, husker jeg specielt Sæby Skole, som vi afsatte en lørdag, hvor Uffe efterfølgende fik så travlt med at nå et eller andet, at jeg blev sat af i Sæby og så måtte gå til fods til Høng. Det sidste stykke vej gennem Høng løb jeg om kap med toget, som jeg havde set passere ved Sæbyvej, jeg skulle jo ud med mine venner om aftenen!

Min ansættelse hos Uffe Flemberg sluttede den 30. oktober 1961. Den 1. november stillede jeg på Avedøre Kaserne. I løbet af min værnepligtstid kom jeg af og til tilba-ge og hjalp lidt til og tjente på den måde gode penge: 10 kr. i timen (Det var mange penge dengang).

Da min værnepligt var ved at være overstået, søgte og fik jeg en elevplads i Matri-keldirektoratet. Jeg fik et brev fra Uffe, der ønskede tillykke og fortalte mig, at han havde anbefalet mig. Han pålagde mig også at gøre en god figur, så andre fra fir-maet kunne følge i mit spor. Det må jeg jo have gjort, for året efter fulgte Niels Erik efter. Jeg var i Matrikeldirektoratet til 1965, hvor jeg blev kontaktet personligt på mit kontor i direktoratet med et tilbud om en stilling hos amtsarkitekten i Hol-bæk Amt. Jeg var egentlig ikke interesseret, men fortalte dog om tilbuddet til min kæreste Annette (siden 1965 min kone). Hun var ikke i tvivl, København lokkede ikke. Så jeg accepterede at vende tilbage det skønne Vestsjælland. Det er bemær-kelsesværdigt, at manglen på teknikere var så stor i 1965, at jeg ligefrem blev headhuntet til Holbæk Amt. Vi bosatte os i Vipperød.

I forbindelse med kommunalreformen i 1970 sammenlagdes Holbæk og Sorø Am-ter. Kontoret flyttede til Sorø, og det gjorde vi også. Jeg fik en fortsat karriere som planlægger og siden Landskabschef ved Vestsjællands Amt. Efter 42 års ancienni-tet, dronningens fortjenstmedalje samt endnu en kommunal-reform sluttede min karriere i Region Sjælland i 2008. Som pensionist har jeg som bestyrelsesformand for Sydvestsjællands Museum beskæftiget mig med at samle de Vestsjællandske museer i et fælles statsanerkendt museum, og det er jo sjovt at se, at de statsaner-kendte museer i det gamle Vestsjællands Amt nu er samlet i Museum Vestsjælland. Landevejen, vi afsatte, er forældet. De nye skoler vi udstykkede og afsatte er blevet nedlagt, sommerhusparcellerne på de åbne marker er (heldigvis) forsvundet i skov. De jordtrængende husmænd er blevet til dallasejendomme med sortglasserede tegl, buede vinduer og ridehal. Bøndergårdene er blevet til grisefabrikker eller udlej-ningsejendomme. Egnens største virksomheder, der leverede masser af elever til Høng Teknisk Skole, Vilh. Pedersen A/S og Gørlev Sukkerfabrik, er lukkede. Sme-den (Sengefabrikken i Sæby (der aldrig kunne få lov til at købe jord nok af Sæby-gård) er blevet til automobilmuseum.

Jo - der er langt fra 1958 til 2022, og det er vel, som Flemberg sagde: "Et sikkert erhverv at være landinspektør - for går det godt, så køber folk jord, og går det skidt, så sælger de".

Mine oplevelser som tegneelev er nedskrevet i forbindelse med 50-års jubilæet i 2007 for landinspektørvirksomheden. Jeg var jo den først ansatte og sagde et par ord ved receptionen. Ved receptionen mødte jeg forfatteren Knud Sørensen, der havde været studiekammerat med Uffe Flemberg. Han fortalte, at han selv havde overvejet at starte som selvstændig landinspektør i Høng, men at Uffe var kommet først. Hans kriterier for at starte en ny virksomhed havde været, at der selvfølgelig ikke skulle være en eksisterende landinspektørvirksomhed i forvejen, samt at der skulle være et aktivt forretnings- og erhvervsmiljø samt posthus og dommerkontor, og der var Høng en oplagt mulighed. Han måtte til Mors i stedet.

Jeg skulle medbringe regnfrakke og gummistøvler
Regnfrakken har jeg endnu, gummistøvlerne er for
længst gået til de evige gummistøvlemarker.
Her er mand og original regnfrakke 64 år efter.
Hånden dækker en revne i regnfrakken, måske
skulle jeg klage til Otto Johansen?

Uffe Flemberg på opmålingsarbejde

Nyt elektronisk landmålerudstyr demon-
streres. Udstyret, der arbejder ved hjælp
af laser, kan måle afstande på op til 10
km. med en nøjagtighed på 1 cm !! Bille-
det er taget i 1972. Yderst til højre ses
Uffe Flemberg.

arkivdk

Sommerudflugt 2022

Udflugten til Femern-forbindelsen og Rønnebæksholm

Med glæde og forventning tog en busfuld af sted fra Det gl. Rådhus i Høng med
kurs mod Rødby, Femern-Bælt, og Rønnebæksholm – alt sammen planlagt til
punkt og prikke af Henning Bonde og Finn Jensen.

Bøje Larsen og Finn Jensen ønskede os alle velkommen, og samtidig fik vi be-
sked om, at Henning er blevet kræftramt men i god behandling og derfor des-
værre fraværende – vi måtte så ”klare os” med Peter-chauffør, Finn og Bøje.

Præcis kl. 8 i dejligt sommergejr gik turen sydpå, hvor det første stop blev gjort
ved Farøbroen til ben-strækning og toiletbesøg. Da dette blev overstået i god ro
og orden, gik turen videre mod anlægsområdet for tunnelbyggeriet fra Rødby
mod Tyskland, hvor vi helst skulle være kl. ca. 10:30 – og det var vi.

Vi blev modtaget af en kvindelig guide, der på venligste og meget vidende vis
orienterede os om det kæmpestore byggeri med tidsplanen: Færdig 2029?
Dette foregik i udstillingsbygningen, oprin-
deligt bygget som et fint hotel, men som
havde vist sig at være meget velegnet til
forevisning af byggeriet.
Her stod vi omkring en imponerende model
af produktionsområdet: 1:700 –
Alle detaljer i bygge/støbeprocesserne fik
vi vist og beskrevet med så mange tal, at
det knap nok kunne rummes – men guiden
kunne – stor respekt!

